Cina Domnului

01 Cina Domnului

Doresc să prezint câteva observaţii relativ la Cina Domnului, cu scopul de a îndrepta gândul tuturor celor ce iubesc Numele si lucrările lui Hristos, spre un interes mai înflăcărat pentru această rânduială foarte importantă şi înviorătoare.

Trebuie să binecuvântăm pe Domnul pentru atenţia Sa plină de har faţă de nevoia noastră, stabilind această amintire a dragostei Sale în moartea Sa si de asemenea lăsând o masă la care toti care sunt mădulare ale trupului Său să se poată prezenta fără nici o altă condiţie, decât cea absolut necesară, a legăturii personale cu El şi a ascultării de El. Binecuvântatul Stăpân ştia bine tendinţa inimii noastre de a se îndepărta de El şi unii de alţii şi, pentru a face faţă acestei tendinţe a fost unul, cel puţin, din obiectivele Sale în instituirea Cinei. El adună pe ai Săi în jurul Persoanei Sale binecuvântate; El întinde pentru ei o masă unde, în vederea trupului Său frânt şi a sângelui Său vărsat, să-şi poată aminti de El şi de intensitatea dragostei Sale pentru ei şi de unde, de asemenea, ei pot privi înainte în viitor şi contempla gloria a cărei temelie veşnică este crucea. Acolo, ca nicăieri în altă parte, ei învaţă să uite deosebirile dintre ei si să se iubească unii pe alţii. Acolo ei pot privi în jur la cei pe care dragostea lui Dumnezeu i-a învitat la sărbătoare şi pe care sângele lui Hristos i-a pregătit să fie acolo.

Totuşi, pentru a mă exprima mai uşor şi mai scurt, mă voi limita la următoarele patru puncte:

- Ce este Cina Domnului.

- Împrejurările in care a fost instituită.

- Persoanele pentru care a fost dată.

- Timpul şi felul observării ei.

02 Ce este Cina Domnului

Acesta este un punct hotărâtor. Dacă nu înţelegem caracteristica acestei rânduieli, vom rătăci în gândurile noastre despre ea. Cina deci este o sărbătoare distinctă a mulţumirii — mulţumire pentru harul deja primit. Domnul însuşi, la instituirea ei, îi arată caracterul prin mulţumire. „A luat o pâine... a mulţumit..." Lauda, şi nu rugăciunea este potrivită pentru cei care îşi au locul la masa Domnului. Este adevărat, avem multe lucruri pentru care să ne rugăm, multe de mărturisit, pentru multe să ne plângem; dar masa nu este locul pentru plângeri, limbajul ei este: „Daţi băuturi tari celui ce piere şi vin celui cu sufletul amărât; ca să bea, să-si uite sărăcia si să nu-si mai aducă aminte de necazurile lui." (Proverbele 31.6,7.) Partea noastră este „paharul binecuvântării," un pahar de mulţumire, simbol divin rânduit pentru acest sânge preţios care ne-a adus răscumpărarea. „Pâinea pe care o frângem nu este ea o părtăşie a trupului lui Hristos?" (1 Corinteni 10.16.) Cum am putea atunci s-o frângem cu inimi triste sau cu o înfăţişare îndurerată?

Ar putea o familie, după munca unei zile, să se aşeze la masă cu suspine şi priviri întunecate? Sigur că nu. Cina era masa cea mai însemnată a familiei, singura în care se ştia bine că toată familia era împreună. Persoanele care n-au fost văzute în timpul zilei aveau în mod sigur să se vadă la masa de cină si fără îndoială că toti se simţeau acolo fericiţi.

Tot aşa trebuie să fie la Cina Domnului. Familia trebuie să fie împreună acolo. Şi fiind adunaţi, ei trebuie să fie fericiţi, în dragostea care i-a adus împreună. Adevărat, fiecare inimă îşi poate avea istoria ei deosebită — necazuri personale, încercări, nereuşite şi ispite necunoscute tuturor din jur. Dar nu acestea erau lucrurile de care îţi aminteşti la Cină; a vorbi despre ele însemna a necinsti pe Domnul sărbătorii şi a face din paharul binecuvântării un pahar al întristării.

Domnul ne-a invitat la sărbătoare şi ne-a poruncit, cu toate lipsurile noastre, să nu punem între sufletul nostru si nevoile noastre nimic altceva decât plinătatea dragostei Sale şi puterea curăţitoare a sângelui Său. Şi când ochiul credinţei este plin cu Hristos, nu mai este alături loc pentru altceva. Dacă păcatul ar fi obiectul care îmi umple inima şi gândurile, desigur voi fi nenorocit pentru că privesc alături de la ceea ce mi-a spus Dumnezeu să contemplu; mă gândesc la mizeria şi sărăcia mea, lucrurile acelea pe care Dumnezeu nu vrea să Şi le mai amintească (Evrei 10.17). Atunci adevăratul caracter al rânduielii este pierdut şi, în loc de a fi o sărbătoare a bucuriei, ea devine un timp de întristare şi apăsare sufletească. Iar pregătirea pentru ea şi gândurile pe care le întreţii sunt mai mult ce ar fi de aşteptat în legătură cu Muntele Sinai decât cu sărbătoarea fericită a familiei.

Când Domnul Isus a instituit Cina, totul parcă ţinea să aducă întristare si mâhnire mare în sufletul Său şi totuşi Domnul putea „să mulţumească." Şuvoiul de bucurie care inunda sufletul Lui era asa de adânc şi puternic, încât nu putea fi oprit de împrejurări. Era bucuria Lui să-Şi dea trupul şi să-Şi verse sângele pentru ei; o bucurie care trecea din colo de ceea ce ar fi putut pricepe vreun gând şi vreun simţământ omenesc. Şi dacă El a putut să Se bucure în duh la această masă, care avea să fie pentru toţi credincioşii o aducere aminte de dragostea Lui, cu atât mai mult putem să ne bucurăm noi, care avem parte de rezultatele suferinţelor Lui!

Poate ar întreba cineva: Nu e nevoie de nici o pregătire pentru Cină? Să ne aşezăm la masa Domnului cu aceeaşi indiferenţă pe care am avea-o la o masă obişnuită? Fără îndoială că avem nevoie de o pregătire, dar nu de pregătirea noastră, ci de pregătirea lui Dumnezeu. Este o pregătire potrivită cu starea de fată a lui Dumnezeu; avem nevoie mai întâi de pacea cu Dumnezeu, de această siguranţă sfântă a mântuirii noastre veşnice, care nicidecum nu este urmarea suspinelor şi lacrimilor noastre de căinţă, ci a lucrării deplin împlinite a Mielului lui Dumnezeu, adeverită de Duhul Sfânt. Dacă am luat prin credinţă această lucrare a Mielului, aşa cum ne îndeamnă Cuvântul lui Dumnezeu, avem tot ce ne face vrednici să ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu. Mulţi îşi închipuie că cinstesc Cina Domnului, dacă se apropie de ea cu sufletul plecat în ţărână, apăsat de sarcina păcatelor lor. Acest gând însă izvorăşte din pornirea inimii omeneşti spre legalism, izvor nesecat de gânduri care necinstesc pe Dumnezeu şi crucea lui Hristos, întristează pe Duhul Sfânt şi ne nimicesc pacea. Cinstea şi sfinţenia Cinei Domnului vor fi arătate numai atunci când vom privi sângele lui Hristos ca singurul mijloc care ne dă dreptul să fim acolo, nu când socotim că trebuie să-i mai adăugăm căinţa şi întristarea noastră.

Dacă avem să mărturisim sau să ne recunoaştem maintea Domnului vreun păcat, ceea ce se întâmplă deseori, fireşte că trebuie să ne apropiem în orice timp de El şi „El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate." (1 Ioan 1.9.) Însă, când suntem invitaţi la masa Lui si adunaţi ca să vestim moartea Sa, se cuvine să aducem, cum am mai spus, numai laudă, mulţumire şi închinare; atunci trebuie să ne gândim la El, nu la noi. Trupul care a fost dat pentru noi şi sângele Mielului care a curs pentru noi, ale căror semne le avem în faţă, în pâine şi în vin, ne spun că toate păcatele noastre au fost şterse, nu numai acelea pe care le cunoaştem noi, ci toate câte le cunoaste Dumnezeu. Nu trebuie să uităm apoi că, deşi sângele lui Hristos este singurul care duce pe credincios într-o îndrăzneală sfântă înaintea lui Dumnezeu, totuşi nicăieri nu ni se arată că trebuie să ne strângem în jurul sângelui şi nici că sângele lui Hristos este legătura de unire dintre copiii lui Dumnezeu. Este foarte însemnat ca fiecare suflet spălat de sângele lui Hristos să-si aducă aminte înaintea lui Dumnezeu că sângele ispăşitor al Domnului Isus a înlăturat pentru totdeauna povara grea a păcatului său. Totuşi Duhul Sfânt ne adună în jurul Persoanei Domnului Hristos înviat şi glorificat, care, după ce a vărsat sângele legământului celui veşnic, a intrat în ceruri în puterea unei vieţi fără sfârşit, de care e strâns legată dreptatea divină. Deci un Hristos viu este centrul şi legătura noastră de unire. Deoarece sângele a răspuns lui Dumnezeu pentru noi, ne strângem în jurul unui Cap înviat şi înălţat în locurile cereşti. „Când voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine însumi pe toţi." (Ioan 12.32.) În paharul de la Cina Domnului vedem semnul sângelui vărsat; dar nu suntem adunaţi în jurul paharului, nici în jurul sângelui, ci în jurul Aceluia care 1-a vărsat. Sângele Mielului a îndepărtat orice piedică pentru legătura noastră cu Dumnezeu; şi, ca dovadă a acestui fapt, Duhul Sfânt S-a coborât ca să unească pe credincioşi într-un singur trup şi să-i adune în jurul unui Cap înviat şi înălţat în glorie. Vinul este semnul de aducere aminte al unei vieţi vărsate pentru păcat; pâinea este semnul de aducere aminte al unui trup frânt pentru păcat, dar noi nu suntem adunaţi în jurul unui trup frânt, ci în jurul unui Hristos viu, care nu mai moare, al cărui trup nu se mai poate frânge şi al cărui sânge nu se mai poate vărsa.

Deosebirea de mai sus iese şi mai mult la lumină când o privim în legătură cu disciplina care trebuie să domnească în Casa lui Dumnezeu. Foarte mulţi creştini îşi închipuie că, dacă cineva e dat afară de la Cină sau nu e primit la Cină, deşi e un creştin adevărat, asta ar însemna că am pune la îndoială legătura lui cu Hristos. Dar, dacă judecăm lucrurile în lumina Scripturii, vedem că nici vorbă nu e de aşa ceva. Dacă ne uităm la „răul" din 1 Corinteni 5, vedem acolo că omul acela e dat afară si nu mai are legătură cu ceea ce înfăţişează Biserica lui Hristos de pe pământ. Totuşi el era un creştin. Deci nu era dat afară pentru că nu era creştin; nici vorbă nu era de aşa ceva şi nu poate fi nici azi când cineva nu e primit la Cină sau e dat afară. Cum putem spune noi dacă cineva este într-adevăr unit cu Hristos sau nu? Avem noi paza Cărţii vieţii Mielului?

Disciplina din Casa lui Dumnezeu pe pământ este întemeiată pe ceea ce putem cunoaşte, ori pe ceea ce nu putem cunoaşte? Era omul acela din 1 Corinteni 5 unit cu Hristos sau nu? Avea Biserica să cerceteze lucrul acesta? Nu. Chiar dacă am putea vedea numele cuiva scris în Cartea vieţii, aceasta n-ar fi un temei ca să-l primim în Biserica de pe pământ şi să luăm Cina cu el şi nici să-1 păstrăm odată primit. Biserica sau adunarea este răspunzătoare să se păstreze curată în ce priveşte învăţătura, în ce priveşte viaţa şi în ce priveşte legătura cu alţii, a celor ce fac parte din ea şi toate acestea din cauză că ea este Casa lui Dumnezeu. „Mărturiile Tale sunt cu totul sigure; sfinţenia este podoaba Casei Tale, Doamne, în veci." (Psalmul 93.5.) Era oare cineva dat afară sau înlăturat din adunarea lui Israel, fiindcă nu era un Israelit? Nicidecum, ci din cauza vreunei întinăciuni care nu putea fi permisă în adunarea lui Dumnezeu. În cazul lui Acan (Iosua 7), deşi erau şase sute de mii de suflete care nu ştiau de păcatul lui, totuşi Dumnezeu zice: „Israel a păcătuit." De ce? Pentru că ei erau priviţi ca adunarea lui Dumnezeu şi în ea era o întinăciune care, dacă nu era judecată şi condamnată, aducea nimicirea.

Aşa şi azi: un mădular al Trupului lui Hristos pe pământ întinează toată adunarea sau Biserica, dacă nu umblă potrivit cu sfinţenia Trupului lui Hristos. Şi adunarea în care se descoperă acest lucru trebuie să-1 dea afară din ea; si orice adunare care recunoaşte unitatea Trupului, nu-1 va primi. Cine e astfel dat afară sau nu e primit, poate că face parte din Trupul lui Hristos, dar nu e primit de adunarea sau adunările care umblă pe temelia adevărurilor care călăuzesc Trupul lui Hristos pe pământ. El e unit cu Hristos, dar legătura lui cu fraţii e ruptă, pentru că necinsteşte sfinţenia lui Hristos. Totuşi întrebarea referitoare la pregătire va veni iar înaintea noastră, cu cât înaintăm în acest subiect. De aceea voi arăta un alt principiu în legătură cu Cina Domnului, că ea se desfăşoară într-o recunoaştere inteligentă a unităţii Trupului lui Hristos. „Pâinea pe care o frângem, nu este ea o părtăşie a Trupului lui Hristos? Pentru că noi, care suntem mulţi, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toţi luăm parte la acea singură pâine." (1 Corinteni 10.16-17.) Era o situaţie tristă şi confuzie referitor la acest punct în Corint: în adevăr, marele principiu al unităţii Bisericii se pare să fi fost cu totul pierdut. De aceea apostolul observă că atunci „când vă adunaţi, deci, în acelaşi loc, nu puteţi să mâncaţi cina Domnului, fiindcă atunci când mâncaţi, fiecare ia cina adusă de el." (1 Corinteni 11.20,21.) Aici era izolare, şi nu unitate; o problemă personală, şi nu colectivă: „cina lui," în contrast izbitor cu „cina Domnului."

Cina Domnului cere ca Trupul să fie recunoscut pe deplin: dacă singurul Trup nu este recunoscut, are loc o sectă şi Domnul însuşi a pierdut locul pe care ar fi trebuit să-1 aibă. Dacă masa este pusă pe vreun principiu mai strâmt decât acela care cuprinde întregul Trup al lui Hristos, ea devine o masa sectară şi şi-a pierdut pretenţia în faţa unei inimi credincioase. Dimpotrivă, când o masă este întins, i pe principiul divin, care cuprinde toate mădulare le trupului, oricine refuză să vină la ea se face vinovat de dezbinare, asa cum vedem în 1 Corinteni 11. „Trebuie", spune apostolul, „să fie şi partide (secte) între voi, ca să se arate cei aprobaţi printre voi." (versetul 19.)

Când marele principiu al Bisericii este pierdut din vedere de unele mădulare ale Trupului, trebuie să fie secte pentru ca să se arate cei aprobaţi! Şi în astfel de condiţii este partea fiecăruia să-şi dea seama că este aprobat şi aşa să mănânce. Cei „aprobaţi" stau în contrast cu cei care îşi fac propria voie.

Cei care pot căuta în originalul acestui capitol important vor vedea acolo că acest cuvânt „aprobat" (versetul 19) vine din aceeaşi rădăcină ca acel tradus „să se cerceteze pe sine însuşi" (versetul 28). Astfel vedem că omul care se cercetează pe sine îşi ia locul printre cei aprobaţi şi cu totul opus celor care sunt printre cei sectari. Înţelesul cuvântului sectar (eretic) arată nu numai unul care susţine învăţătură falsă, deşi cineva poate fi un eretic făcând aşa, ci unul care stăruie în exercitarea propriei sale voinţe. Apostolul ştia că trebuiau să fie erezii în Corint, văzând că erau partide: cei care i faceau voia lor înşile lucrau în opoziţie cu voia lui Dumnezeu şi astfel produceau dezbinare; pentru că voia lui Dumnezeu avea a face cu întregul Trup. Cei care acţionau sectar dispreţuiau Biserica lui Dumnezeu.

Dar numeroasele denominaţii care există azi în Biserica de nume nu fac imposibilă ideea de a fi în stare de a aduna tot Trupul împreună? Şi, în astfel de condiţii, nu este mai bine pentru fiecare denominaţie să aibă masa ei? Dacă ar fi vreo putere în intrebarea aceasta, mai degrabă ea ar dovedi că toţi cei credincioşi nu mai sunt în stare să acţioneze după principiile lui Dumnezeu, ci ei ar fi lăsaţi la alternativa mizerabilă de a acţiona potrivit utilităţii omeneşti. Mulţumim lui Dumnezeu, nu acesta este adevarul. Adevărul Domului rămâne pentru totdeauna si ceea ce Duhul Sfânt învaţă în 1 Corinteni 11 este obligaţie pentru fiecare mădular al Bisericii lui Dumnezeu.

Erau dezbinări, erezii şi lipsă de sfinţenie în adunarea din Corint, la fel cum există dezbinări, erezii şi lipsă de sfinţenie în Biserica de nume de acum. Dar apostolul nu le-a spus să aranjeze mese - parate, pe de o parte, nici să înceteze de a frânge piinea, pe de altă parte. Nu; el subliniază prin- cipiile şi sfinţenia care sunt în legătură cu „Biserica lui Dumnezeu" şi spunea celor care se puteau aproba ei înşişi, să mănânce. Expresia este: „şi aşa să mănânce." Deci avem să mâncăm; grija noastră trebuie să fie să mâncăm „asa" cum ne învaţă Duhul Sfânt; şi aceasta este într-o adevărată recunoaştere a sfinţeniei si a unităţii Bisericii lui Dumnezeu.

Poate este bine să adaug aici un cuvânt pentru îndrumarea unui credincios sincer care s-ar afla în împrejurări în care este chemat să hotărască între diferite mese care s-ar părea întinse pe acelaşi principiu. A încuraja pe un astfel de frate la o acţiune corectă, socotesc un lucru foarte însemnat. Presupun deci că m-aş afla într-un loc unde două sau trei mese mi se prezintă. Ce am să fac? Cred că aş întreba despre originea acestor mese diferite, să înţeleg cum de au ajuns să fie mai multe şi nu una. Dacă, de exemplu, unii dintre creştinii care se adună împreună au admis şi au reţinut printre ei unele principii nesănătoase în legătură cu persoana Fiului lui Dumnezeu sau dăunătoare unităţii Bisericii pe pământ — sau dacă persoane care învaţă astfel de lucruri sunt primite şi recunoscute de adunare — în condiţii atât de dureroase si umilitoare, un om care se poartă cu credincioşie nu poate avea locul său acolo. De ce? Pentru că nu pot participa într-o astfel de adunare fără a mă identifica eu însumi cu acele principii necreştine. Aceeaşi remarcă, desigur, se aplică în cazul în care ar fi o purtare coruptă nejudecată de adunare.

Acum, dacă un număr de credincioşi s-ar afla în împrejurări ca cele descrise mai sus, ei ar fi chemaţi să menţină curăţia adevărului lui Dumnezeu, atât timp cât recunosc unitatea Trupului lui Hristos. Avem să menţinem nu numai harul la masa Domnului, dar şi sfinţenia. Adevărul nu trebuie sacrificat pentru a menţine unitatea şi nici adevărata unitate nu va fi împiedicată de menţinerea strictă a adevărului.

Nu putem gândi că separarea de o comunitate bazată pe principii nesănătoase sau care ar aproba învăţături sau practici nesănătoase ar contraveni unităţii Trupului lui Hristos. Biserica Romei a învinuit pe reformaţi de schismă pentru că s-au separat de ea; dar ştim că Biserica Romei zăcea şi încă zace sub povara schismei, pentru că ea impune învăţături greştite membrilor ei. Dacă sunt convins că adevărul lui Dumnezeu este nesocotit de o comunitate şi că a fi un membru al ei, trebuie să mă identific cu învăţătura nesănătoasă sau practica greşită, şi că n-ar fi schismă să mă despart de o astfel de comunitate — atunci sunt obligat să mă despart.

Când Adunarea nu este preţuită, Duhul trebuie să fie întristat si aceasta va conduce la uscăciune si la un formalism care te îngheaţă. Şi cu toate că oamenii pot înlocui puterea spirituală cu cea intelectuală si darurile Duhului Sfânt cu talentele si cunostintele omeneşti, totuşi sfârsitul va fi „ca o arşiţă în deşert." Adevărata cale de a face progres în viaţa spirituală este a trăi pentru Adunare şi nu pentru noi înşine. Omul care trăieşte pentru Adunare este în deplină armonie cu gândirea Duhului si trebuie în mod necesar să crească.

Dimpotrivă, omul care trăieşte pentru sine, având gândurile îndreptate numai în jurul lui şi energia lui concentrată asupra lui, el însuşi trebuie în curând să devină formal şi, cu toată probabilitatea, lumesc pe faţă. Da, el va deveni lumesc într-un anumit fel sau altul al acestui cuvânt; pentru că lumea şi Adunarea stau în directă opoziţie una alteia. Şi nu este nici un aspect al lumii în care opoziţia să fie mai mult văzută ca în lucrurile religioase. Ceea ce se numeşte „lumea religioasă" va fi văzută, în lumina prezenţei lui Dumnezeu, mai ostilă adevăratelor interese ale Bisericii lui Dumnezeu decât orice altceva.

Dar trebuie să mă grăbesc spre alte aspecte ale acestui subiect, prezentând numai un principiu simplu în legătură cu Cina Domnului spre care doresc să îndrept atenţia cititorului. Este acesta: sărbătorirea rânduielii Cinei Domnului trebuie să fie expresia distinctă a unităţii tuturor credinciosilor, si nu numai a unităţii unui anumit număr strâns laolaltă pe un anumit principiu care îi deosebeste de ceilalţi. Dacă există vreo condiţie de părtăşie în afara acelei deosebit de importante a credinţei în lucrarea ispăşitoare a lui Hristos şi a unei umblări potrivită cu această credinţă, masa devine masa unei secte şi nu are autoritate asupra unei inimi credincioase.

Mai departe, dacă aşezându-mă la masă trebuie să mă identific cu vreun alt lucru, în principiu sau în practică, neprescris în Scriptură, ca fiind condiţie de părtăşie, de asemenea ea devine masa unei secte. Nu este vorba dacă acolo ar putea fi creştini sau nu; în adevăr, cu greu ai găsi o masă printre comunităţile reformate în care nu ar fi câţiva creştini care să participe. Apostolul nu spune: „Trebuie să fie partide printre voi, ca să se arate cei care sunt creştini." Nu, el spune: „ca să se arate cei aprobaţi." (1 Corinteni 11.19.) Şi nici nu spune: „fiecare să se cerceteze dacă este creştin si asa să mănânce." El spune: „Fiecare să se cerceteze pe sine însuşi" (ver setul 28), să ştie că este unul dintre aceia care nu numai este curăţit în conştiinţa lui, ca persoana individuală, ci să fie ca unul care mărturiseşte unitatea Trupului lui Hristos. Când oamenii îşi stabilesc ei însisi termenii de comuniune, acolo găseşti principiul de partidă; acolo de asemenea trebuie să fie dezbinare.

Şi dimpotrivă, acolo unde o masă este întinsă în aşa fel şi pe astfel de principii încât un creştin supus lui Dumnezeu îşi poate lua locul la ea, atunci ajunge dezbinare faptul că nu eşti acolo; pentru că fiind acolo şi mergând potrivit poziţiei şi mărturiei noastre, arătăm unitatea Bisericii lui Dumnezeu — acest obiect însemnat pentru care Duhul Sfânt a fost trimis din cer pe pământ.

Domnul Isus, după ce a înviat dintre morţi şi Şi-a luat locul la dreapta lui Dumnezeu, a trimis Duhul Sfânt pe pământ cu scopul de a forma un Trup. Notaţi, să formeze un Trup — nu multe trupuri. El nu este de acord cu mai multe trupuri; şi El a arătat toată înţelegerea multor mădulare din aceste trupuri, pentru că ele, deşi fiind mădulare ale sectelor şi dezbinărilor, sunt totuşi mădulare ale unui singur Trup. Dar El nu formează acele multe trupuri, ci pe acel unul singur, pentru că „printr-un singur Duh, noi toţi am fost botezaţi într-un singur Trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie liberi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh." (1 Corinteni .12.13.)

Doresc să nu poată fi nici o neînţelegere relativ la acest lucru. Spun că Duhul Sfânt nu poate aproba dezbinările în biserica de nume, pentru că El însuşi spusese: „nu vă laud." El este întristat de ele — El nu doreşte ca ele să fie. El botează pe toţi credincioşii în unitatea unui singur Trup, încât nu se poate să spui că Duhul Sfânt ar putea susţine dezbinările, care îi sunt o întristare şi o dezonoare. Trebuie totuşi să facem deosebire între locuirea Duhului Sfânt în Biserică şi locuirea Lui în persoane individuale. El locuieşte în Trupul lui Hristos, care este Biserica (vezi 1 Corinteni 3.17; Efeseni 2.22); El locuieşte de asemenea în trupul celui credincios, aşa cum citim: „Trupul vostru este templul Duhului Sfânt care este în voi şi pe care îl aveţi de la Dumnezeu." (1 Corinteni 6.19.) Deci singurul Trup sau comunitate în care Duhul poate locui este întreaga Biserică a lui Dumnezeu şi singura persoană în care El poate locui este cel credincios. Dar, aşa cum s-a observat deja, masa Domnului în orice localitate trebuie să fie prezentarea unităţii întregii Biserici. Aceasta ne conduce la un alt principiu legat de caracterul cinei Domnului.

Ea este un act prin care noi arătăm nu numai moartea Domnului până ce El va veni, ci prin care de asemenea exprimăm un adevăr fundamental, care nu poate fi prea mult sau prea des amintit celor credincioşi în ziua de astăzi, că adică toti credincioşii sunt „o pâine — un

Trup." Este o greşeală foarte comună de a vedea cina mai degrabă ca un mijloc prin care harul vine asupra sufletului ca individ, şi nu ca un act care se referă la întregul Trup şi la gloria Capului Bisericii. Că este un mijloc prin care harul se revarsă asupra sufletului individual care ia parte la cină, nu poate fi îndoială, pentru că este binecuvântare în orice act de ascultare; dar că binecuvântarea individuală este numai o mică parte a ei se poate vedea de orice cititor atent al capitolului 11 din 1 Corinteni. Moartea Domnului si venirea Domnului sunt aduse înaintea sufletelor noastre la Cina Domnului; şi oriunde unul din aceste elemente lipseşte, trebuie să fie ceva greşit. Dacă este ceva care să împiedice amintirea morţii Domnului, sau unitatea Trupului Său, sau o clară înţelegere a faptului că Domnul vine, trebuie să fie ceva rău în principiul pe care masa este pusă; şi avem nevoie de un ochi simplu şi o gândire în întregime supusă Cuvântului şi Duhului lui Hristos, pentru a observa ce este rău.

Cititorul creştin să cerceteze acum cu rugăciune masa la care ia parte şi să vadă dacă ea suportă testul întreit din 1 Corinteni 11, adică: vesteşte moartea Domnului, mărturiseşte unitatea Bisericii şi aşteaptă venirea Domnului. Dacă nu, s-o părăsească în Numele Domnului şi de dragul Bisericii Lui. în creştinătatea de azi sunt erezii, dezbinări, secte, dar „fiecare să se cerceteze pe sine însuşi şi aşa să mănânce" Cina Domnului. Si dacă întreabă cineva ce înseamnă a fi aprobat, răspundem încă o dată: întâi să fii un copil al lui Dumnezeu, credincios Lui şi învăţăturii Lui, în actul frângerii pâinii; al doilea, să scuturi orice urmă de sectă şi să te aşezi hotărât şi temeinic pe temelia largă care îmbrăţişează pe toate mădularele Trupului lui Hristos.

Nu trebuie ca numai noi personal să căutăm să fim cu inima şi viaţa curată înaintea Domnului, ci să luăm seama ca şi masa la care luăm parte să nu fie în legătură cu nimic care ar putea fi o piedică în calea unităţii Bisericii. Nu este numai o problemă personală. Nimic altceva nu dovedeşte mai deplin declinul creştinătăţii din zilele noastre sau măsura în care Duhul este întristat, ca acest egoism mizerabil care pune stăpânire pe gândurile creştinilor.

Toate par a fi făcute a se învârti în jurul eului. Iertarea mea, siguranţa mea, pacea mea, fericirea mea umplu gândurile şi simţirile, nu gloria lui Hristos sau unitatea Bisericii Lui iubite.

Cuvintele profetului Hagai să fie şi pentru noi: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Uitaţi-vă bine la căile voastre! Suiţi-vă pe munte, aduceţi lemne şi zidiţi Casa! Şi Eu voi găsi plăcere în lucrul acesta si voi fi preamărit, zice Domnul. Vă aşteptaţi la mult şi iată că a fost puţin; l-aţi adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? zice Domnul oştirilor. Din cauza Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui." (Hagai 1.7-9.)

Aici este rădăcina necazurilor. Eul stă in contrast cu Casa Domnului: si dacă eul rămâne centrul, nu este de mirare că se arată lipsa tristă de bucurie şi putere spirituală. Pentru a le avea, trebuie să fim în părtăşie cu gândirea Duhului. El Se gândeşte la Trupul lui Hristos; şi dacă noi gândim la eul nostru, trebuie să fim în dezacord cu El. Iar consecinţele sunt prea evidente.

03 Împrejurările în care Cina Domnului a fost instituită

Aceste împrejurări îndeosebi sunt nespus de măreţe şi mişcătoare. Domnul era gata să intre în lupta împotriva tuturor puterilor întunericului, să întâlnească pe vrăjmaşul de moarte al omului şi să golească în totul paharul mâniei drepte a lui Dumnezeu împotriva păcatului. Se apropia, pentru El, o dimineaţă grozavă, mai grozavă de cum ar fi fost în stare s-o vadă vreodată un om sau un înger. Şi cu toate acestea, citim: „Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine."

Ce iubire fără margini! În noaptea când avea parte de o grozavă durere, în noaptea „luptei straşnice", când îi cădea la pământ sudoarea ca picături mari de sânge, în noaptea când un ucenic L-a vândut, un altul s-a lepădat de El şi apoi toţi L-au părăsit — da, în aceeaşi noapte, inima Domnului Isus era plină cu gânduri de dragoste pentru ai Săi şi, în aceeaşi noapte, El a instituit Cina. El a rânduit pâinea să fie simbolul trupului Său frânt şi vinul simbolul sângelui Său vărsat; şi aşa sunt şi pentru noi, ori de câte ori luăm din ele, deoarece Cuvântul ne asigură că „ori de câte ori mâncaţi pâinea aceasta şi beţi paharul acesta vestiţi moartea Domnului până va veni El." (versetul 26.)

Toate acestea, putem spune că dau o importanţă deosebită şi o solemnitate sfântă Cinei Domnului si, mai mult, ne dau o idee a consecinţelor mâncării şi băutului în chip nevrednic.

De obicei se aplică termenul „nevrednic" din pasajul acesta persoanelor care îndeplinesc actul acesta, în timp ce el se referă la felul în care este făcut. Apostolul niciodată n-a gândit să pună la îndoială creştinismul Corintenilor. La începutul epistolei sale, el îi priveşte ca „adunarea lui Dumnezeu care este în Corint... cei care au fost sfinţiţi în Hristos Isus, chemaţi sfinţi" (sau sfinţi prin chemare). Cum ar fi putut să folosească limbajul acesta în capitolul 1 şi să pună problema vredniciei acestor sfinţi de a-si lua locul la Cina Domnului, în capitolul 11? Imposibil. El îi privea ca sfinţi şi în felul acesta îi îndemna să ia parte la Cina Domnului într-un chip vrednic. Întrebarea dacă ei ar fi fost creştini nu se punea. De aceea nu se poate să aplici persoanelor cuvântul „nevrednic". Aplicarea lui este în întregime referitoare la felul în care se ia Cina. Persoanele erau vrednice, dar felul lor nu era. Şi ei erau chemaţi ca sfinţi să se judece pe ei înşişi în ce priveşte căile lor, ca să nu fie judecaţi în persoanele lor, aşa cum fusese deja cazul. într-un cuvânt, ca creştini, ei erau chemaţi să se judece pe ei înşişi. Dacă ar fi avut vreo îndoială în privinţa aceasta, n-ar fi fost în stare să judece nimic. Niciodată nu voi gândi să pun pe copilul meu să judece dacă este sau nu copilul meu. Dar aştept ca să se judece cu privire la obiceiurile lui, pentru că altfel eu trebuie să-1 disciplinez; pentru că îl socotesc copil al meu, nu voi permite să stea la masă cu mine cu hainele murdare si în dezordine.

Pâinea şi vinul sunt simboluri profunde. Bobul de grâu zdrobit şi rodul strugurelui dau împreună putere şi bucurie inimii. Şi nu numai că au semnificaţie în ele însele, dar sunt de asemenea folosite de Domnul ca simboluri pe care El însuşi le-a rânduit în noaptea dinaintea răstignirii. Credinţa poate vedea pe Domnul la masa Sa, luând pâinea şi vinul şi spunând: „Luaţi, acesta este trupul Meu." Şi apoi paharul: „beţi toţi din el, căci acesta este sângele Meu, al legământului celui nou, care se varsă pentru mulţi spre iertarea păcatelor." (Matei 26.27,28.)

Cu un cuvânt, rânduiala aceasta conduce sufletul înapoi la noaptea aceea plină de evenimente; aduce înaintea noastră realitatea crucii şi a suferinţelor Mielului lui Dumnezeu în care sufletele noastre se pot încrede. Ne aminteşte în modul cel mai hotărât dragostea Lui curată, care, când Golgota îşi arunca umbra ei întunecoasă pe calea Lui şi paharul mâniei drepte a Domnului împotriva păcatului pe care avea să-1 poarte a fost umplut pentru El, putea totuşi, preocupat El însuşi cu noi, să instituie o sărbătoare care să fie atât expresia legăturii noastre cu El, cât şi cu toate mădularele Trupului Său.

Nu putem trage concluzia că Duhul Sfânt a folosit expresia „în aceeaşi noapte" cu scopul de a îndrepta neorânduielile care se arătaseră în biserica din Corint? Nu era o mustrare aspră dată egoismului celor care luau „propria lor cină" în aceeaşi noapte în care Domnul sărbătorii era trădat? Mai poate egoismul să existe la vederea crucii? Pot gândurile cu privire la interesele noastre sau la noi înşine să fie primite în prezenţa Aceluia care S-a jertfit pe Sine pentru noi? Sigur că nu. Putem noi cu toată inima şi de bunăvoie să dispreţuim biserica lui Dumnezeu — putem noi să jignim sau să excludem mădulare preaiubite ale turmei lui Hristos, în timp ce privim la cruce, pe care Păstorul turmei şi Capul Trupului a fost răstignit? Nu! Să stea cei credincioşi aproape de cruce — să-şi amintească de „noaptea aceea" — de trupul frânt şi de sângele vărsat, şi curând se va sfârşi orice erezie, orice dezbinare şi egoism.

Cititorul va observa că aceasta nu înlătură disciplina arătată de Scriptură. Se poate să fie unele mădulare ale turmei lui Hristos care să nu fie primite în Adunarea de pe pământ, datorită doctrinei false sau practicii greşite. Dar, deşi poate noi nu am fi în stare să-i primim, prin nici un mijloc nu s-ar putea şterge numele lor din cartea vieţii Mielului. Acesta nu este domeniul sau dreptul Bisericii lui Dumnezeu. „Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Săi — şi cine rosteşte Numele Domnului să se depărteze de fărădelege." (2 Timotei 2.19.)

Numai dacă am putea reţine că Domnul însuşi prezidează la masă pentru a împărţi pâinea şi vinul, dacă L-am putea auzi spunând: „Luaţi paharul acesta şi împărţiţi-l între voi" (Luca 22.17), am fi mai bine în stare să întâlnim pe toţi fraţii noştri pe singurul teren al părtăşiei pe care Dumnezeu o poate recunoaşte. Cu un cuvânt, Persoana lui Hristos este centrul lui Dumnezeu de unire. Fiecare credincios poate auzi pe Stăpânul lui spunând de pe cruce: „Iată fraţii tăi!" Şi în adevăr, dacă am putea auzi clar lucrul acesta, am acţiona ca acest ucenic preaiubit faţă de mama lui Isus; inimile şi casele noastre ar fi deschise pentru toţi cei care au fost încredinţaţi îngrijirii noastre. Cuvântul este: „Primiţi-vă unii pe alţii cum şi Hristos v-a primit pe voi, spre gloria lui Dumnezeu." (Romani 15.7.)

Este un alt punct demn de notat în legătură cu împrejurările în care Cina Domnului a fost instituită, adică în legătură cu Pastele evreiesc. „Ziua Azimilor, în care trebuiau jertfite Pastele, a venit. Şi El a trimis pe Petru şi pe Ioan, spunând: „Mergeţi şi pregătiţi-ne Pastele, ca să le mâncăm..." Când a sosit ceasul, El a stat la masă şi apostolii împreună cu El. Şi El le-a spus: „Am dorit mult să mănânc Pastele acesta cu voi înainte de a suferi; pentru că vă spun că de acum nu le voi mai mânca până ce nu se vor împlini în împărăţia lui Dumnezeu." Şi primind un pahar (adică paharul de Paşte), a mulţumit şi a spus: „Luaţi paharul acesta şi împăr- ţiţi-1 între voi; pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viţei, până când va veni împărăţia lui Dumnezeu." (Luca 22.7-18.)

Pastele era, asa cum stim, cea mai mare sărbătoare în Israel, ţinută pentru prima dată în noaptea de neuitat a eliberării lor din robia Egiptului. Legătura cu Cina Domnului stă în faptul că Pastele marca un tip al faptului pentru care Cina este o amintire. Pastele arăta înainte spre cruce; Cina Domnului arată înapoi spre ea. Dar Israel n-a mai fost în condiţia morală potrivită ca să ţină Pastele, potrivit gândurilor divine despre el; şi Domnul Isus, în ocazia de mai sus, conducea pe ucenicii Săi departe de elementul evreiesc, spre o nouă ordine de lucruri. Nu avea să mai fie un miel sacrificat, ci pâinea frântă şi vinul băut în amintirea unei jertfe adusă odată pentru totdeauna şi care avea o eficacitate veşnică. Cine crede că, repetând Cina într-un fel sau altul, se face o nouă jertfă sau altceva ca să fie adus mai aproape de Dumnezeu, arată că inima lui este încă robită de judecăţi greşite evreieşti şi n-a înţeles cuvântul care spune:„Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei sfinţiţi." (Evrei 10.14.)

Biserica Romei s-a depărtat mult de la adevărul înfăţişat prin Cina Domnului, spunând că poate aduce o jertfă fără sânge pentru păcatele celor vii şi celor morţi. Însă în Evrei 9.22 ni se spune că „fără vărsare de sânge nu este iertare"; deci aceşti oameni n-au iertare de păcate, pentru că o jertfă fără sânge, după Scriptură, e o jertfă fără iertare.

Deci jertfa aceasta fără sânge nu face altceva decât să ascundă din faţa credinciosului jertfa Domnului Hristos „adusă odată pentru totdeauna" şi care nu se mai poate repeta. „Hristos fiind înviat dintre cei morţi, nu mai moare; moartea nu mai are stăpânire asupra Lui." (Romani 6.9.) Orice jertfă nouă arată doar cât de neîndestulătoare sunt toate jertfele fără sânge făcute mai înainte, aşa că îşi bate joc de bietul păcătos cu o umbră deşartă. Dar nu numai atât. Unii învaţă pe oameni că pot să ia numai pâinea fără vin, sub cuvânt că sângele e în trup. Dar, dacă sângele e în trup, hotărât că nu e vărsat, şi atunci ne întoarcem la acelaşi punct negru, adică nu e „nici o iertare." „Fără vărsare de sânge nu este iertare."

Cât de deosebită şi înviorătoare este instituirea Cinei Domnului în Noul Testament! Acolo găsim pâinea frântă şi vinul vărsat, semnele unui trup frânt şi unui sânge vărsat. Vinul nu este în trup, pentru că dacă ar fî, n-ar fi „iertare." Cu un cuvânt, Cina Domnului este semnul de aducere aminte despre o jertfă adusă pentru veşnicie. Să nu facem din cunoaştere o condiţie a părtăşiei, pentru că mulţi copii ai lui Dumnezeu, printr-o înţelegere greşită nu cunosc înlăturarea deplină a păcatelor; ei ar fi excluşi de pe acest teren, dacă am face cunoaşterea o condiţie a părtăşiei, în locul vieţii şi ascultării. Dacă nu aş cunoaşte experimental că răscumpărarea este un fapt împlinit, aş înţelege prea puţin simbolul dat de pâine şi de vin.

Mai sunt alţii care cred că la cină sufletul face sau înnoieşte vreun legământ cu Dumnezeu.

Aceştia uită însă, că dacă am avea de încheiat vreun legământ cu Dumnezeu, am fi cu totul pierduţi; fiindcă urmarea neapărată a unui legământ între om si Dumnezeu este condamnarea omului. Mulţumiri fie aduse Domnului, că nu e vorba de nici un legământ cu noi! Pâinea şi vinul vorbesc despre un adevăr profund şi minunat: trupul jertfit şi sângele vărsat al Mielului lui Dumnezeu, acel Miel pe care Dumnezeu L-a rânduit înainte de facerea lumii. Pe temeiul acestei lucrări, sufletul poate să se odihnească în pace; el are legământul cel nou în sângele lui Hristos, nu un legământ făcut între Dumnezeu şi om. Legământul omului cu Dumnezeu a dat greş şi Domnul Isus a trebuit să lase să treacă pe lângă El paharul cu rodul viţei, semnul bucuriei pe pământ. Pământul nu avusese nici o bucurie pentru El, Israel ajunsese „viţă stricată şi străină"; de aceea El avea de spus doar atât: „Nu voi mai bea din rodul viţei până va veni împărăţia lui Dumnezeu." O perioadă lungă şi secetoasă avea să vină peste Israel, înainte ca împăratul lui să poată să Se bucure de starea lui sufletească; dar în timpul acesta, „Biserica lui Dumnezeu" avea să ţină sărbătoarea Azimilor, în toată însemnătatea si puterea ei morală, şi dând afară „vechiul aluat de răutate şi viclenie," ca rod al legăturii cu El, al cărui sânge ne curăţeşte de orice păcat.

Instituirea Cinei imediat după Paşte ne arată că rostul Adunării sau al Bisericii şi al poporului Israel nu se poate înfăptui decât prin crucea Domnului Isus Hristos. Negreşit că Biserica are un loc mai înalt, fiindcă este legată într-un singur Trup cu Capul glorificat, dar şi una şi alta îşi au temeiul la cruce. Da, pe cruce, snopul curat a fost zdrobit şi strugurele a fost stors de însăşi mâna lui Dumnezeu (amândouă închipuind pe Domnul Isus), ca să aducă inimilor poporului Său pământesc (Israel, la venirea Lui din nou) şi ceresc (Biserica lui Dumnezeu azi) putere şi bucurie. „Domnul vieţii" a luat din mâna dreaptă a lui Dumnezeu paharul mâniei, paharul groazei şi 1-a golit în întregime, ca să dea în mâinile poporului Său paharul dragostei nespus de mare a lui Dumnezeu, ca „să bea şi să uite sărăcia şi să nu-şi mai aducă aminte de necazurile lui."

(Proverbele 31.7.)

Iată ce ne arată Cina Domnului. Domnul însuşi este de fată; si în fata Lui se adună cei mântuiri într-o părtăşie sfântă şi în dragoste frăţească; şi astfel pot să privească înapoi la noaptea aceea plină de durere a Domnului lor şi înainte spre ziua gloriei Lui, spre „ziua aceea fără nori", „când El va veni ca să fie preamărit în sfinţii Săi şi admirat în toţi cei care au crezut." (2 Tesaloniceni 1.10.)

04 Persoanele pentru care Cina Domnului a fost instituită

Ea a fost instituită pentru Biserica lui Dumnezeu, pentru familia celor mântuiţi. Toate mădularele acestei familii pot să ia parte la Cină. O inimă cu adevărat creştină va dori cu înfocare să ia parte. Iar dacă cineva, de buna lui voie, stă departe de Cină, să ştie că prin aceasta se face vinovat de neascultare fată de îndrumarea clară a Domnului si a apostolului său inspirat; şi consecinţa acestei neascultări va fi un declin spiritual şi o pierdere completă a mărturiei pentru Hristos. Sunt împrejurări care, în anumite cazuri, pot prezenta o barieră de netrecut, desi ar trebui să fie cea mai sinceră dorinţă să fii prezent la sărbătoarea acestei rânduieli, aşa cum totdeauna va fi când există o gândire spirituală; dar trebuie subliniat principiul că nimeni nu poate face progres în viaţa divină, dacă absentează de bunăvoie de la masa Domnului, „întregului popor Israel" i se spusese să ţină Pastele (Exodul 12). Nici un mădular al poporului nu trebuia să rămână nepedepsit, dacă nu ţinea Pastele, după cum citim: „Dacă cineva este curat, nu este în călătorie şi neglijează să ţină Pastele, sufletul acela să fie nimicit din poporul lui; pentru că n-a adus darul cuvenit Domnului la timpul hotărât, omul acela îşi va purta păcatul." (Numeri 9.13.)

Fără îndoială că adevărul ar fi mai viu şi Biserica lui Hristos ar progresa mai mult, dacă între copiii lui Dumnezeu ar fi mai multă râvnă pentru Cină. Inimile multor creştini sunt pline de uşurătate şi delăsare în ce priveşte părtăşia lor la Cină. Alţii dimpotrivă doresc să ia parte la Cină, fiindcă nu pricep îndeajuns ce este nici mântuirea, nici starea nouă pe care o dă mântuirea. Aceste două piedici, cu toate că sunt aşa de deosebite în caracterul lor, au amândouă acelaşi izvor care se numeşte: iubirea de sine.

Cine este nepăsător se lasă uşor oprit de împrejurări neînsemnate: ba că are treabă acasă, ba că e vreme urâtă, ba că nu-i e bine, ba câte altele de felul acesta. Dacă însă ar fi vorba de treburile pământeşti, nu s-ar lăsa ţinut pe loc de astfel de piedici. De câte ori nu se văd oameni care nu au energie spirituală, încât în ziua Domnului nici nu pot ieşi din casă; iar lunea au atâta putere că pot merge ceasuri întregi pentru lucruri lumeşti. Ce trist când te gândeşti că un câştig pământesc poate să aibă asupra inimii omeneşti o influenţă cu mult mai puternică decât gloria lui Hristos şi binele Adunării! Care ne-ar fi simţămintele în gloria împărăţiei viitoare, dacă ne-am aminti că pe pământ, un serviciu sau alte lucruri pământeşti ne-au luat tot timpul şi puterea şi ne-au împiedicat să luăm parte la Cina Domnului?

Dragul meu cititor creştin, dacă obişnuieşti să absentezi de la adunarea celor credincioşi, te rog, înaintea Domnului, să te gândeşti la urmările triste pe care le are atitudinea ta. Tu păcătuieşti şi în privinţa mărturiei pentru Hristos, păgubeşti şi sufletele fraţilor tăi şi, în acelaşi timp, împiedici chiar creşterea sufletului tău în har si în cunoaştere.

Să nu crezi că purtarea ta nu influenţează întreaga Biserică a lui Dumnezeu. Pe pământ tu eşti sau spre ajutorul sau spre paguba mădularelor trupului lui Hristos: căci „dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el." (1 Corinteni 12.26.) Acest principiu nu şi-a pierdut tăria şi nici puterea, chiar dacă sfinţii s-au împărţit în mai multe tabere.

Dacă este adevărat că adunarea creştinilor dintr-un anumit loc pentru frângerea pâinii înfăţişează unitatea întregului Trup, atunci trebuie să recunoşti că, nevrând să iei parte la Cină, păgubeşti pe toţi fraţii tăi şi pe tine însuţi. Se înţelege că sunt răspunzător dacă nu mă duc la o strângere laolaltă, când ea e adunată pe adevărata temelie a Bisericii, aceea pusă în Noul Testament. Creştinii se pot aduna şi se pot numi „Biserica lui Dumnezeu" în vreun loc oarecare; dar dacă nu arată trăsăturile şi adevărurile Bisericii lui Dumnezeu aşa cum se găsesc în Scriptură, nu mă pot face una cu ei, luând cina cu ei şi nu pot merge la adunările lor. Dacă ei nu îndepărtează sau nu pot să judece şi să condamne răul, trăsăturile lumeşti, arătările firii păcătoase, învăţătura greşită în adunarea lor, este evident că nu se găsesc pe temelia Bisericii; ei sunt doar o tovărăşie religioasă de fraţi, cu care nu sunt dator să mă unesc înaintea lui Dumnezeu. De aceea copilul lui Dumnezeu are nevoie de multă putere spirituală şi supunere faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, ca să se strecoare prin toate încurcăturile din bisericile de nume şi chiar din adunările creştine.

Aceleaşi urmări triste se arată si când cineva nu pricepe bine mântuirea. Când conştiinţa nu este în totul împăcată şi inima n-a găsit o pace desăvârşită în mărturia lui Dumnezeu despre jertfa lui Hristos, atunci nu poţi lua parte la Cină, sau iei parte, dar nu aşa cum trebuie. Numai aceia pot să vestească moartea Domnului, care cunosc prin descoperirea făcută de Sfântul Duh, însemnătatea morţii Sale. Dacă socoteşti Cina ca un mijloc prin care poţi să fii adus mai aproape de Dumnezeu sau să capeţi iertarea păcatelor sau o siguranţă mai mare a primirii tale înaintea lui Dumnezeu, înseamnă că n-ai priceput ce este Cina. Numai atunci pricepi ce este Cina Domnului, când primeşti ce-ţi spune Evanghelia să crezi: anume că toate păcatele îţi sunt iertate pentru totdeauna. Hristos „a fost dat pentru greşelile noastre şi a înviat pentru îndreptăţirea noastră." (Romani 4.25.) Sângele Lui scump este singura temelie a păcii noastre; orice altă temelie şi orice străduinţă omenească pentru apropierea de Dumnezeu nu ne arată decât goliciunea omenească.

Nu de puţine ori auzi spunându-se de câte cineva care se socoteşte spiritual: „Eu nu găsesc cine stie ce zidire sufletească în adunare; eu sunt tot atât de fericit, dacă rămân acasă si citesc în Biblia mea." Însă cu toată dragostea aş întreba: N-ai în vedere nici o ţintă mai înaltă decât fericirea personală? Dacă dorinţa Domnului este ca toţi credincioşii Lui să se adune în Numele Său si să vestească moartea Sa „până va veni El", poţi tu să nu iei parte, fiindcă socoteşti că acasă poţi să fii tot atât de fericit? Dar o astfel de fericire, bazată pe neascultare, nu este o fericire sfântă. Afară de asta cred că părerea ta că eşti mai fericit acasă nu este decât amăgire, cum va dovedi sfârşitul tuturor acelor care se lasă amăgiţi în felul acesta.

Toma n-ar fi fost nefericit dacă ar fi fost împreună cu ceilalţi ucenici, dar el a trebuit să aştepte opt zile, până ce ei s-au adunat în cea dintâi zi a săptămânii; şi acolo şi atunci, Domnul S-a descoperit sufletului lui. Tot aşa va fi cu cei care spun: „Ne simţim mai bine acasă decât în adunarea celor credincioşi." In mod sigur ei vor rămâne în urmă în cunoaştere şi experienţă.

Nu degeaba îndeamnă apostolul: „Să veghem unii asupra altora.... să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alţii, şi cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie." (Evrei 10.24,25.)

În ce priveşte seceta şi lipsa de binecuvântare în adunările creştine, să observăm că, alături de cea mai mare secetă duhovnicească, se află de obicei şi un duh de nemulţumire, gata să vorbească de rău şi să judece mereu; şi cred că, dacă acei care se plâng de lipsa de binecuvătare

în adunări şi prin aceasta îşi îndreptăţesc şederea lor deoparte, s-ar ruga mai mult pentru binecuvântarea adunării, ar face cu totul altă exeprienţă.

Alţii cred că e bine să nu ia parte la Cină, fiindcă un alt creştin ar avea tot felul de lipsuri şi slăbiciuni personale. Asta însă arată numai că nu cunoaştem starea Bisericii în fata lui Dumnezeu si că ne uităm mai mult la altul decât la noi. Dacă numai cei cu o viaţă perfectă şi o gândire cu totul spirituală ar avea dreptul să ia parte la Cina Domnului, atunci ar trebui ca nici unul să nu mai luăm parte. însă Domnul ne invită la masa Sa, fiindcă suntem prietenii, mădularele Trupului Său, nu fiindcă suntem mădulare alese. Tot astfel El vrea să ne privim şi noi unul pe altul. Fireşte că este foarte trist când unul sau altul se duce la Cină cu o inimă necurată. Atât timp însă cât o adunare care veghează asupra sfinţeniei Cinei, nu este nevoită să dea afară pe vreunul dintre ei din cauza stării lui rele si nu l-a dat afară, eu trebuie să-1 privesc ca pe un mădular al Trupului lui Hristos, cu toate lipsurile şi defectele lui; aş jigni unitatea acestui trup, dacă din această cauză m-aş da la o parte.

Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte lămurit că nu poate să ia parte la Cină nici o persoană care nu e un mădular al Trupului sau adevăratei Biserici a lui Hristos. Aceeaşi lege, care poruncea întregului popor Israel să mănânce Pastele, poruncea tuturor străinilor netăiaţi împrejuri să nu mănânce. Acum „Pastele nostru este Hristos, care a fost înjunghiat pentru noi", şi nimeni altul nu poate să ia parte la această sărbătoare care trebuie ţinută până la venirea Domnului, adică să mănânce pâinea şi să bea vinul în amintirea Lui, decât acela care a cunoscut şi a trăit puterea sfântă şi curată a sângelui Său scump. Cum ar putea aceia care nu sunt legaţi de El prin credinţa în jertfa Domnului Isus şi deci n-au păcatele iertate şi nu duc o viaţă sfântă, să se gândească la Cină cu linişte şi bucurie şi să aştepte venirea Lui, când El li se va arăta ca să-i judece?

A mânca pâinea şi a bea vinul, fără cunoaşterea puterii sângelui Său şi a legăturii cu El, înseamnă, într-altfel decât la Corinteni, a mânca si a bea într-un chip nevrednic şi spre condamnare. Care va fi sfârsitul unor astfel de oameni? Peste măsură de grozav! Toţi aceia care nu vor să primească Evanghelia şi harul Său, pot să fie chiar botezaţi în Numele Domnului Isus şi să fi luat parte din când în când la Cină, vor fi aruncaţi în întunericul de afară, într-o pierzare veşnică. Chiar dacă ar spune Domnului: „Noi am mâncat şi am băut în faţa Ta" (Luca 13.26), totuşi răspunsul Lui grozav va fi: „Vă spun că nu ştiu de unde sunteţi." Cititorul meu, gândeşte-te bine la aceste cuvinte. Dacă eşti încă în păcatele tale, neîntors la Dumnezeu, nu te gândi să iei parte la masa Domnului la care n-ai nici un drept. Vino mai bine la Domnul Isus ca un păcătos pierdut şi ia de la El iertarea păcatelor, curăţire şi pace, datorită sângelui Său vărsat la Golgota. O mărturisire doar cu gura a păcatelor, căreia să-i urmeze luarea Cinei, ca pecete a împăcării cu Dumnezeu, este numai înşelare de sine.

Dar nu numai aceia poartă asupra lor o mare vină, care beau şi mănâncă într-un chip nevrednic, ci şi aceia care lasă şi invită pe aceştia la Cină; ei se fac neascultători faţă de Domnul şi pierd din vedere cuvintele apostolului: „căci o pâine, un trup suntem noi, cei mulţi!" Niciodată apostolul n-a vrut prin aceste cuvinte să adune la Cină oameni întorşi si neîntorşi la Dumnezeu, care să reprezinte un trup.

05 Timpul şi felul în care Cina Domnului este tinută

Dacă Cina n-a fost rânduită în cea dintâi zi a săptămânii, totuşi din Faptele Apostolilor 20.7 se vede destul de limpede că la început cei dintâi creştini au tinut-o în această zi. Citim în locul arătat mai sus: „În ziua dintâi a săptămânii eram adunaţi laolaltă ca să frângem pâinea", şi asta e în legătură cu precizarea că Pavel a stat şapte zile în Troa.

Nu e greu de văzut de ce tocmai ziua dintâi a săptămânii este aleasă pentru Cină. Ziua întâi a săptămânii, adică duminica, este ziua învierii, ziua Bisericii, spre deosebire de ziua a şaptea, care este ziua lui Israel. După cum la rânduiala Cinei, Domnul căuta să îndepărteze gândurile ucenicilor Săi de la toate aşezămintele evreieşti, punând în loc o orânduire nouă, tot asa si ziua în care avea să fie tinută. Cina trebuia să ne arate deosebirea între cele cereşti şi cele pământeşti. Numai pe temeiul învierii Sale putem să vestim moartea Lui. Mel- hisedec a venit după ce s-a terminat lupta şi a adus pâine şi vin şi a binecuvântat pe Avraam în Numele Domnului (Geneza 14.18-20). Aşa a venit şi „Melhisedec" al nostru; după ce a trecut prin luptă, El vine în înviere, cu pâine şi vin, pentru ca să învioreze şi să întărească inimile poporului Său şi să dea pacea, pe care a dobândit-o cu un preţ scump.

Dacă deci cea dintâi zi a săptămânii era hotărâtă ca ucenicii să se adune pentru frângerea pâinii, nimeni nu are dreptul să schimbe timpul pentru frângerea pâinii numai odată pe lună, sau odată la şase luni, sau mai rar. Această zi a văzut pe cei dintâi creştini, despărţiţi numai de locurile felurite în care se aflau, adunaţi la masa Domnului ca un singur Trup botezat şi însufleţit de un singur Duh, fără să facă parte dintr-o sectă, partidă sau altă „biserică" decât a lui Hristos: Trupul Lui. Ce zi plină de binecuvântări era ziua întâi a săptămânii! Ce mult a fost glorificat, prin această unitate, Numele lui Dumnezeu si lucrarea lui Hristos si cu câtă putere şi bucurie se vestea în ziua aceea moartea Domnului şi aşteptarea venirii Sale! Cine a dat vreun drept creştinilor să se depărteze de această zi si această rânduială? Nu cumva căderea lor? De ce oare cred unii creştini că este destul ca să frângi pâinea din când în când sau chiar numai odată pe an? Putem noi să vestim moartea Lui de prea multe ori?

Mulţi cred că frângerea pâinii prea des ar ajunge să facă din Cină ceva obişnuit, o formă si că de aceea e bine să nu fie făcută prea des. Dar eu întreb: Oare de frică să nu ajungă o obişnuinţă, să dai cuiva sfatul să se roage mai puţin, să citească mai puţin Cuvântul lui Dumnezeu sau să aibă mai puţină legătură frăţească? Negreşit că e destul de trist, dacă această sărbătoare binecuvântată ajunge o formă; dar nu e mai bine să veghem cu stăruinţă, ca să nu ajungă obicei, decât s-o înlăturăm?

Creştinul a cărui inimă arde de dragoste pentru Domnul va dori să vestească moartea Domnului cât se poate mai des.

În ce priveşte felul sărbătorii, creştinii ar trebui să arate că frângerea pâinii este ţinta de căpetenie pentru care se adună în ziua întâi a săptămânii. Ei trebuie să arate că nu s-au adunat pentru predică sau învăţătură, deşi acestea pot fi date după aceea într-un mod fericit, ci pentru frângerea pâinii. „În ziua dintâi a săptămânii eram adunaţi laolaltă ca să frângem pâinea." Nu trebuie să uităm că legătura cu Dumnezeu este ceva mai de preţ decât zidirea sufletească dintre noi. După cum închinarea şi lauda din adunare se duce de-a dreptul la Dumnezeu, tot asa si Cina are un loc mai înalt decât zidirea sufletească între noi; Mielul jertfit trebuie să fie ţinta tuturor gândurilor şi simţămintelor noastre. Cina, prilejul de închinare a adunării, este atât de însemnată si înăltătoare, încât ar trebui să ia tot timpul adunării sfinţilor şi cu cât ei sunt mai duhovniceşti, cu atât va izvorî din mijlocul lor mai multă laudă, mulţumire si închinare.

Să lăsăm dar cu totul la o parte zidirea sufletească, fie şi după terminarea Cinei? Nicidecum! Să nu facem o lege, ci să lăsăm pe Duhul Sfânt să-Şi facă lucrarea. Este lucrarea Lui, ca să vestească şi să glorifice Numele, fiinţa şi lucrarea lui Hristos; Lui singur I se cuvine fără îndoială cârmuirea adunărilor creştine. Să fim însă convinşi că totdeauna El va da locul cel dintâi lucrării lui Hristos.

Noi înţelegem prea puţin legătura strânsă dintre frângerea pâinii şi starea şi mărturia Bisericii pe pământ. Frângerea pâinii ar trebui să fie imaginea vie a adevărului că toţi creştinii alcătuiesc un trup, însă creştinătatea cu partidele şi cinele ei felurite a tăgăduit practic acest adevăr.

Mai mult, în zilele noastre, Cina este lăsată pe ultimul plan. Masa la care Domnul trebuie să aibă cel dintâi loc se pierde din vedere, ca să se dea omului cel dintâi loc. Pentru unii, predica şi zidirea sufletească sunt lucrul cel mai însemnat; pe când Cina, care, dacă ar fi bine înţeleasă, ar trebui să aibă cel dintâi loc, are o însemnătate mai mică şi toate silinţele oamenilor ca să facă să înceteze această stare n-au făcut nimic altceva decât să ne-o arate asa cum este.

S-au făcut aşa-zise alianţe evanghelice sau biblice, care doar arată nevoia de unitate, dar n-o pot înfăptui. De ce? Deoarece creştinii nu vor să lase şi să se despartă de tot ce-i ţine departe unii de alţii şi să se adune să frângă pâinea numai ca oameni credincioşi, fără vreo altă denumire. In Biblie nu găsim nici una din denumirile felurite pe care si le dau unii credincioşi, ci numai numirea de creştini. De ce ar purta creştinii alte numiri şi nu s-ar despărţi de sistemele religioase omeneşti care au aceste numiri? Nu tăgăduim că unele denominaţii păstrează multe adevăruri şi iubesc pe Domnul Hristos. Dar ele nu au adevărul care să-i facă să se adune împreună ca să frângă pâinea, în afara oricărei denominaţii.

Dar cum ar putea adevărul să împiedice pe creştini să dea expresie unităţii Bisericii? Imposibil! Un spirit sectar în cei care susţin unele adevăruri poate să-i facă să fie aşa, dar adevărul nu poate niciodată. Dacă se pot aduna odată pe an ca să cânte, să se roage împreună, de ce n-ar rămâne aşa totdeauna, fără să se mai întoarcă la sistemele care-i ţin despărţiţi? Când vine cea dintâi zi a săptămânii, ei n-au nici un gând să dea singura expresie a unităţii lor, pe care Duhul Sfânt o poate recunoaşte, care este frângerea pâinii. Şi dacă pot fi uniţi o săptămână pe an, de ce să stea despărţiţi 51 de săptămâni?

Păcatul la Corint era că nu se aşteptau unii pe alţii. Aceasta se vede din îndemnul apostolului în 1 Corinteni 11: „De aceea, fraţilor, când vă adunaţi ca să mâncaţi, aşteptaţi-vă unul pe altul." De ce trebuiau să se aştepte unul pe altul? Desigur, ca să poată arăta mai bine unitatea lor. Dar ce ar fi zis apostolul dacă, în loc să se aştepte unii pe alţii într-un loc, ar fi plecat fiecare în felurite locuri ca să ia cina potrivit cu vederile lor felurite despre adevăr? Ar fi putut spune cu şi mai multă putere: „Nu puteţi mânca Cina Domnului!"

Dar poate că s-ar putea cineva întreba: cum ar putea toţi credincioşii să se adune într-un singur loc? Eu răspund: chiar dacă nu se pot aduna toţi într-un singur loc, totuşi se pot aduna în mai multe locuri, dar potrivit unuia şi aceluiaşi adevăr şi pe aceeaşi temelie, în acelaşi fel. Cum se adunau creştinii în Ierusalim? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că ei erau „o inimă şi un suflet." (Faptele Apostolilor 4.32.) Iată cum se arăta unitatea lor. Nici locurile felurite, nici măsura felurită de cunoaştere sau înzestrare nu puteau împiedica unitatea copiilor lui Dumnezeu. Erau un Trup şi un duh.

La sfârşit, aş dori să mai spun că Domnul va cinsti pe toti aceia care au credinţă si credinciosia să recunoască şi să înfăptuiască unitatea Bisericii sau Adunării lui Dumnezeu pe pământ; şi cu cât se vor ivi mai multe greutăţi în calea înfăptuirii acestui adevăr, cu atât si cinstea va fi mai mare. Domnul să dea tuturor alor Săi un ochi limpede şi un duh smerit şi drept!

clickbible.org